

Devant la proximitat de l'estiu, fem la nostra primera
CRIDA:

COLONIES PER A NEUS I NEVES.-

BESOS DE JULIOL I AGOST.-

Colònies, són i volen ser sempre, no tenen altre pretensió
que ser del Poble i per al Poble.
ELS RESPONSABLES, no són gent de carrera, ni psicòlegs...
SÓN JOVES DEL POBLE que desitgen...
// **GERMANOR** //

BUTLLETI D'INFORMACIO

BESALÚ I COMARCA

CANT DE MAIG, CANT D'ALEGRIA

Cantem l'entrada del temps clar
amb clara veu i rialles clares.

Tornem-nos ben cantaires,
que ara és el temps de fer ressonar
alegrement els aires.

Joan Maragall.-

COLONIES D'ESTIU - BESALU I COMARCA

Devant la pròximitat de l'estiu, fem la nostre primera CRIDA:

COLONIES PER A NENS I NENES.--

MESOS DE JULIOL I AGOST.--

Colònies, són i volen ser sempre, no tenen altre preten sió, que ser del POBLE i per el POBLE.

ELS RESPONSABLES, no són gent de carrera, ni psicòlegs..... SON JOVES DEL POBLE, que desinteressadament és lliuren a aquesta tasca. EL SEU UNIC MOTIU es el BE' DEL POBLE. No tenen PRETENSIONS de cap mena. SOLS ESPEREN AJUDAR ALS NANOS. Ells creuen servir el POBLE fent aquest SERVEI.

Els RESPONSABLES, aquets nois i noies, coneixen als nanos, llurs ambients, llurs gustos i aficions.

Els RESPONSABLES, no són màquines calculadores de molta teoria i poca donació. Són joves que tenen un cor amb una única pretensió: FER CREIXER EL SEU POBLE, ESTIMAR-LO I PER AIXO EL SERVEIXEN.

El millor PSICOLEG, és aquell que mes coneix el nano, que més entra dintre seu, que més l'estima. I això sols es possible quan hi ha un COR. No pot estimar-se una cosa, ni tampoc a unes persones i menys als petits, per amor a una gratificació, sigui de la mena que sigui.

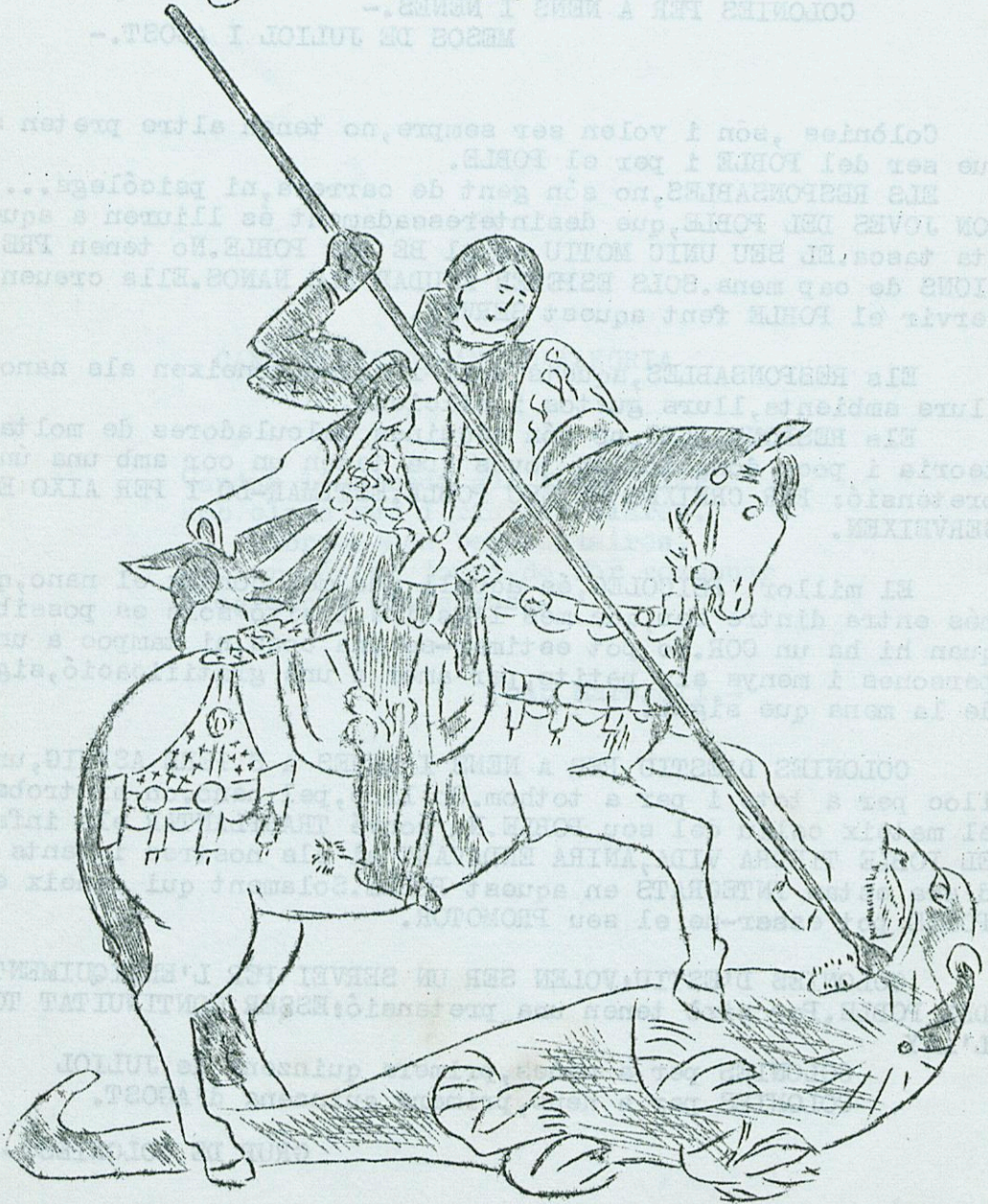
COLONIES D'ESTIU PER A NENS I NENES A S. PERE ASPUIG, un lloc per a tots i per a tothom. Un lloc, pel nano, on hi trobarà el mateix caliu del seu POBLE. No convé TRASPLANTAR els infants. EL POBLE TINDRA VIDA, ANIRA ENDAVANT si els nostres infants d'ara estan INTEGRATS en aquest POBLE. Solament qui coneix el POBLE pot esser-ne el seu PROMOTOR.

COLONIES D'ESTIU: VOLEN SER UN SERVEI PER L'ENRIQUIMENT DEL POBLE. Per això tenen una pretensió: ESSER CONTINUITAT TOT L'ANY

COLONIES per a nenes, primera quinzena de JULIOL
COLONIES per a nens, primera quinzena d'AGOST.

GRUP DE COLONIES.--

S. Jordi

LA VERITAT DEL SANT JORDI DE LA LLANÇA

Algú ja us ho deu haver dit: no sabem amb gens de precisió qui fou, històricament, sant Jordi. Fos qui fos, si d'alguna cosa podem estar segurs és que mai no es posà un casc emplomallat i una cuirassa daurada ni muntà un cavall blanc per escometre una sargantana gegantina devoradora de bones nenes. L'escena que hem vist en tans dibuixos i pintures és, senzillament, una faula. És una faula, que ja contaven els grecs antics, només que ells l'anomenaven Perseu, el cavaller...

Una faula ja sabeu què és: una ficció, però una ficció que diu, a la seva manera, alguna veritat. Una ficció que ens alligona. En el cas de la faula de sant Jordi, la lliçó que ens dóna l'heroi vestit de ferralla és tan important que bé podem estar contents, els catalans, que el nostre poble l'hagi feta seva i se l'hagi repetida tan sovint, almenys un cop cada any, des de ja fa molts segles. Podem estar-ne orgullosos.

I és que, encara que l'atlètic guerrer resplendent mai no hagi viscut tal com ens el presenta la llegenda, en el sentiment amb el qual ha estat mirat hi havia almenys alguns elements que són ben vàlids encara avui i que probablement ho seran sempre. En un món on no escassegen les coses-coses de tota mena—que destrueixen allò que és bo, allò que és bell i allò que és feliç, és just que sentim admiració i reconeixença per als qui ataquen aquestes forces destructores amb tot el braç que, en la llegenda, el cavaller esmerça contra el monstre que es berena noieta. I nosaltres, els qui precisament voldríem—oi, que ho volem?—que cada dia hi hagi al món una mica més de bondat, una mica més de bellesa, una mica més de felicitat, no cal pas que ens equipem amb una llança i una espasa—bona patxoca fariem pels carrers!—, però es noble i necessari que no ens posem a jeure desesperançats, sinó que acceptem de col·laborar, nosaltres també, en la mesura de les nostres forces, que potser no són tan esquivides com creiem, a fer que millorin les relacions dels homes ells amb ells i entre els homes i allò que els volta. La força, l'entusiasme amb què arreu va endavant aquest esforç—contra la fam del món, contra la destrucció de la natura, contra les malalties que segueixen els homes abans que hagin pogut viure.

Aquesta és la veritat de sant Jordi.

(Cavall Fort) d' Emili Xerta

A H I R

Encara recordo al vell sagristà...Es deia PERE i del coll de la seva americana, de vellut negre de ratlles grosses com el dit, en penjava un manyoc de claus totes lluentes de tant servir.

Cada dia al cap-tard deixant la tasca (feia espardenyets al pas de la porta) s'encaminava cap a l'església a tocar la oració i tancar les portes. Encorbat pel pes dels anys, la testa blanca com un glop de llet, passava tot xiroi per els carrers de la vila, polsant de la capseta de tabac i el compàs del dringueig del manyoc de claus lluentes que penjaven de son coll, feia cap a l'església.

Era allà que l'esperàvem nosaltres, un grup d'infants entremaliats, per ajudar-lo a voltes; per fer-lo enfadar les més.

Tot just arribat, tots a cor li preguntàvem: ¿Podem tocar Pere...? I a la seva contesta corriem contents a repenjar-nos de la corda gruixuda, que del campanar baixava d'ins a l'església, i a l'impuls dels nostres esforços s'escampava arreu el toc d'oració. Mentre tant ell, arranjava la llàntia del Santíssim i després amb una candela encesa resseguia tot el temple per assegurar-se si hi restava algú. Finida la ruta de costum, empenyiem les grosses portes que formaven la tanca de l'entrada principal, que ell assegurava posant els baldons i tancant amb la clau més grossa del manyoc; després venia lo que ens agradava més: sentats al pedrís que hi havia entrant per la porta petita, a mà esquerra i al peu de l'escala del campanar, en Pere amb una veu forta, com si, en ella hi posés tota la braó de què era capaç, repetia per tres vegades el crit de "No hi ha pas ningú més...? Quant les parets de l'església acabaven de reflexar el ressó de la seva veu i planava arreu una quietud esfereïdora, ajustàvem les

portes, curulles de ferros forjats, de la porta de l'entrada petita, que tancava amb tres de les claus del manyoc i em- preniem el camí de les nostres llars; més abans en Pere, el vell sagristà, ens donava el tros de candela que encara sosteniem els seus dits tremolosos. I era llavors quan més el feiem enfadar. Ens la donava un dia a cada un; però, com que a ell els anys li havien tret força la memòria, no recordava a qui l'havia donat l'últim dia i al voler-la tots era quant el feiem enfadar, fins que a l'últim la donava a un dient: demà ja mén recordaré que te l'he donada a tú....!

I encorbat pel pes dels anys desapareixia pau- sadament carrer avall al dringueig del manyoc de claus que penjaven de son coll.!!!!

A V U I

Malauradament avui el toc d'oració ja no sona en els nostres pobles i la feina del sagristà també ha desa- paregut, ja que durant tot el dia les portes de l'església resten closes i no cal tancar-les al cap-tard.

Una estampa que ha desaparegut de la vida de gairebé tots els pobles de les nostres contrades per les condicions de l'actual vida moderna!!!!!

M. Gratacós. -

INTERVIU A DEU

Vaig saber per uns vells d'una dels tribus dels països freds que un dels llocs més apropiats per a parlar amb Déu era el cim d'una muntanya enorme que s'endevinava altíssima, car les parts enlairades restaven sempre cobertes per una espessa bufanda de boira

Emprenqué el camí i aviat vaig deixar avall els boscos espessos i els punts d'herba. L'aire es va tornar gèlid, i m'esgarrapava la cara i les mans que ja estaban clafertes d'esbocinades de tant arrapar-se a les roques i pedres cantelludes que estaban pintades aquí i allà d'aquets últims membres de l'escala del regne vegetal que son els líquens.

Vaig perdre el compte dels dies, mesos o anys que durà l'ascensió; solsament sé que vaig sortir de les boires, de les neus i del gel i que el terreny ferm es va trencar: Em trobava molt per sobre de l'anomenat SOSTRE DEL MON, on el silenci em recordava i la foscor cegava.

Sense perdre temps ajagut sobre la llosa malva, vaig deixar anar la primera qüestió

-- DEU, QUINA PROVA EM DONES DE LA TEVA EXISTENCIA?

Escolto,miro als voltants i arreu la blancor infinita.

-- DEU; PER QUE LA GUERRA I LA MALDAT EN EL MON? PER QUE LA DESIGUALTAT, LA RIQUESA I LA MISERIA, LA SORT I LA DISSORT?

La boira anava pujant i teranyines espesses s'anaven enredant pels meus membres

-- DEU,I DESPRES D'AQUESTA VIDA.....¿QUE POTS DIRME?

Un fred esgarrigós i una por esglaidora varen

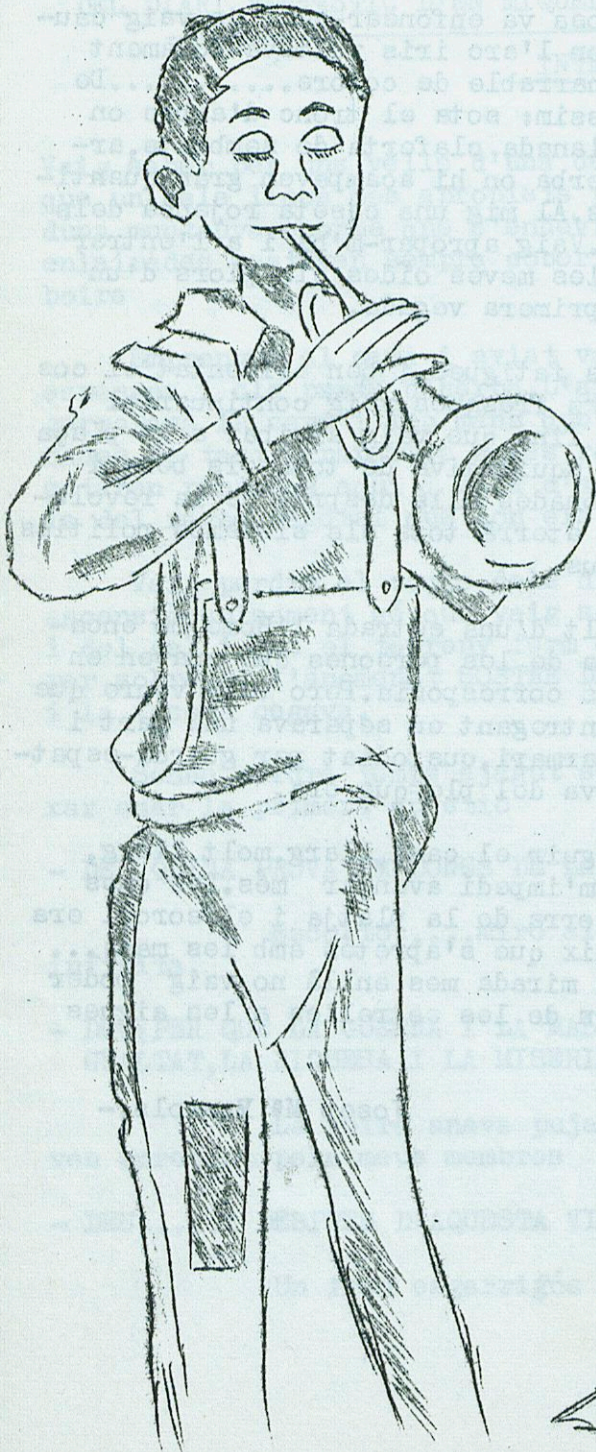
omplenar el meu cos. La llosa va enfonsar-se i jo vaig caure pel tunel de Japeto on l'arc iris voltava bojament dibuixant una barreja inenarrable de colors.....De sobte un espectacle bellíssim: sota el tronc d'arbre on jo estava assegut una esplanada claferta de sembrats, arbres fruiters i prats d'herba on hi acampaven gran quantitat de bèsties domèstiques. Al mig una caseta rojenca dels totxos de què estava feta. Vaig apropar-m'hi i a l'entrar pel portal varen regalar les meves oïdes els plors d'un nadó que veia el sol per primera vegada.

Refet de les fatigues i ben alimentat el cos de bones viandes i fruiters fresques, vaig continuar el descens pel meu propi peu fins que vaig arribar a la plaça on hi havia la repartició equitativa de tots els béns i riqueses de la terra, apilonades allà després de la revolució mundial que destruí i aterrà tots els sistemes polítics social-econòmics del globus.

Hi havia dalt d'una estrada l'Home Bo encarrregat de donar a cada una de les persones que anaven en fila la justa part que els corresponia. Però vaig veure que de cada "lot" que anava entregant en separava una part i se la guardava dintre un armari, custodiat per guarda-espalles, que ja gairebé bessava del ple que era.

Vaig prosseguir el camí, llarg, molt llarg, fins que l'aigua del mar m'impedí avançar més. Les ones amanyagaven mansoies la sorra de la platja i el soroll era com un grapat de cotó-fluix que s'apretés amb les mans... ..Dirigint la mirada mes enllà no vaig poder veure més que el bes etern de les estrelles a les aigües on s'enmirallen cada nit.

Josep Me Bassols.-

Era pels voltants de Setmana Santa que us vàrem adreçar unes lletres per assabentar-vos de les nostres pretensions i esperar la vostra resposta positiva i de cooperació. Vàrem fer la sortida a S.Pere Aspuig i encara que els dies no foren molt alegres, per culpa del temps, si que nosaltres vàrem portar a terme tots els objectius assenyalats.

Erem una trentena de persones i ens vàrem divertir de debó. Els petits us en poden donar fe. D'allà va sortir l'idea, ja temps pensada, de crear uns grups de nens i nenes com hi ha en molts pobles de la província. En parlàrem tots plegats i vàrem veure que la cosa era viable, que es podia intentar portar a terme. Ara sols ens falta la vostra aprovació i consentiment total.

De començament tenim una trobada dels de 10 a 12 anys a Montnegre de S.Celoni. Es molt apropiat: el 14 d'aquest mes de maig. Serà una estada d'un dia, però el suficient per mirar de donar una empenta i emprendre la nostra escalada per l'any vinent. I acabades les colònies d'aquest istiu llençar-nos de plé a organitzar-nos en perspectives de continuïtat.

Esperem de vosaltres, pares, l'ajuda i sobre tot el camí lliure als vostres fills i filles.

Fins un altre.-

Colònies.

XERRADES D'EXCURSIONISME

III

Dintre la història de l'excursionisme a Catalunya i continuant amb els personatges més importants no ens podem oblidar de la figura de Lluís Estasò, muntanyenc complet, escalador per temperament, serè, intuïtiu, infatigable. El seu nom figura ininterrompudament en l'història de les grans ascensions de l'època. Ell fou l'autèntic descobridor de la formidable paret Fort del Pedraforca, que havia de vèncer l'any 1922 per la via Grallera i l'any 1928, formant cordada amb Puntàs, Vila i Rovira per l'autèntica via de la part N., via que avui porta el seu nom.

La història d'Estasò és realment formidable, primera ascensió i travessia de los Agudes d'Espot; primera a la Cresta del Bassiero; primera nacional de la cresta i travessia dels dos cims dels Encantats; primera a les Agulles N. i central de Timeneia; primera travessia nacional de la cresta de Salenques a la Maladeta.

Continuarem fer les nostres xerrades amb aquets personatges cabdals de la història del nostre excursionisme.--

EL GRUP.--

LA PLACA

Tota tu vius entregada
a la gràcia del temps vell,
rodonada com un anell
i com una unsa daurada.

A prop les voltes dormida
de la vila ets el tresor
i bategues com un cor
enamorat de la vida.

I és per la Festa Major
que t'exaltes i t'ufanes
al sentir de les sardanes
roden escampant claror.

Si el silenci t'és fidel
en les nits de més serena
sembla que la lluna plena
per venir amb tu, deïmi el cel.

H I S T O R I A

FILLS IL·LUSTRES DE BESALU

Rd. JAUME PLA : Visqué en els anys del segle XVII. Fou Canonge de la Catedral de Girona i un dels fundadors del Seminari d'aquesta ciutat.

P. JAUME PUJULA i DILME: Res puc afegir al documentat treball que el Senyor Gaya ens va oferir en el passat número de GERMANOR.--

ANTONI TREMOLEDA i BARBOSA: Més conegut per el Pare Josep de Besalú.- Religiós Caputxi, nasqué el 26 de gener de 1880 i va cantar la primera missa l'any 1902, apadrinat per D. Francesc Cambó.

Va regir quatre trienis la Província Caputxina de Catalunya, amb les missions a ultramar: a Colòmbia, Nicaragua, Centre-Amèrica, Costa Rica i Mèxic.

Fou home dotat de grans qualitats, caràcter infatigable, alegria desbordant, dó de gent i missatger de pau en tots els llargs viatges a Palestina, Egipte, Grècia, Itàlia Conca de l'Amazones i Centre-Amèrica.

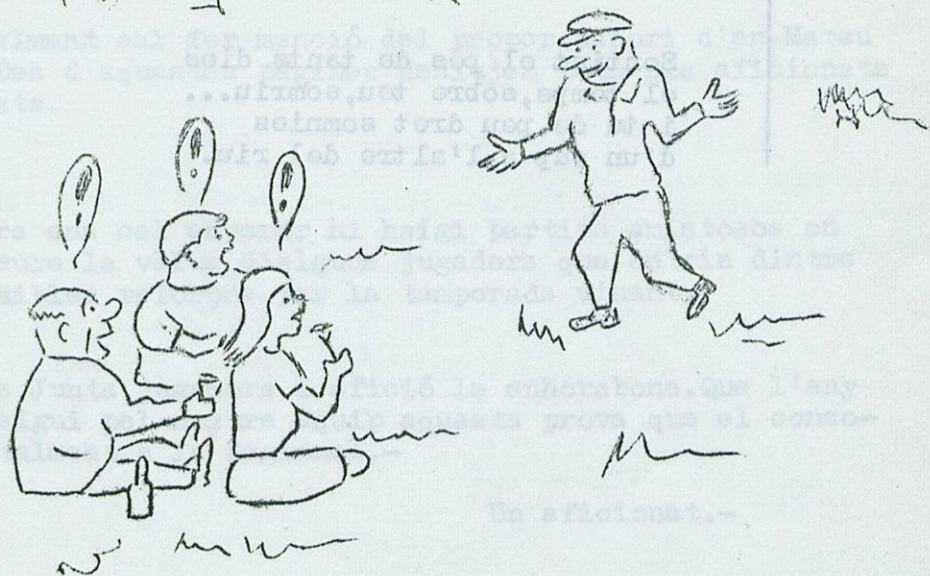
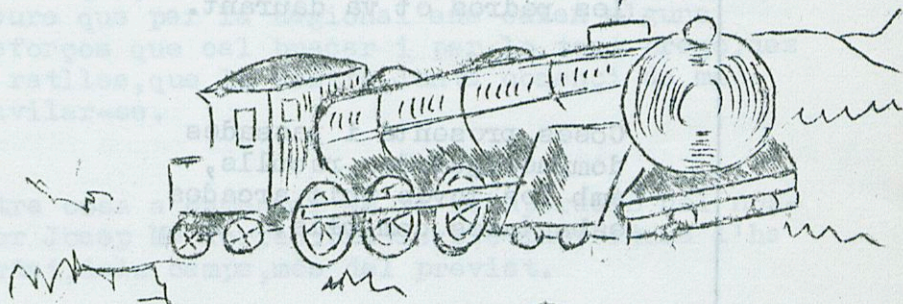
Essent professor de filosofia i director dels Seminaris Seràfics, publicà diverses obres entre elles: "La Doctrina Criztiana, element d'educació individual oi social" "Tratado elemental de Filosofia para uso de las clases" i "Elementos de Historia de la Filosofia"

Morí el 22 de febrer de 1959 a Sarrià.

Josep Me Bassols
(Dels arxius)

Futbol

Tota la culpa a la PRIMAVERA.....
Es tant bonic el paissatge que no hem pogut resistir
la tentació i ens hem desviat.....

PONT VELL

De les aigües sents la llima
amb un fregadís constant
i que el sol que regalima
les pedres et va daurant.

Coses presents i passades
domines, guardes, reculls,
amb les toves vuit arcades
esbantades com ulls.

Sentint el pes de tants dies
el temps, sobre teu, somriu...
i tu de peu dret somnies
d'un cap a l'altre del riu.

FUTBOL

Si quelcom us puc dir en aquest número del nostre GERMANOR, referent a futbol, és ben poca cosa. Sols dir-vos que estem ja a les acaballes d'aquesta temporada en la que el nostre equip representatiu ha guanyat per mèrits propis l'ascens a Regional. Que en aquest torneig de Primavera, si bé no va primer, sí que ha fet un bon paper i més tenint en compte l'esclarida de jugadors que va haver-hi després d'aquell partit amb el S. Esteva.

Es veritat que, en aquest torneig, mes que mai hem pogut preveure que per la Regional ens calen alguns reforços. Reforços que cal buscar i per lo tant prego, des d'aquestes ratlles, que la nostre Junta comenci de moure's i espavilar-se.

Una altra cosa a esmentar és la recuperació del nostre jugador Josep Mª Torres. Una lesió inoportuna l'ha tingut apertat, dels camps, més del previst.

Igualment cal fer menció del proper casori d'en Mateu Planes. Des d'aquestes pàgines desitjem tots els aficionats felicitats.

I ara ens cal esperar hi haigi partits amistosos on podem veure la vàlua d'alguns jugadors que entrin dintre dels possibles reforços per la temporada vinent.

A la Junta, jugadors i afició la enhorabona. Que l'any vinent sigui pel nostre equip aquesta prova que el consolidi totalment a la Regional.--

Un aficionat.--

FUTBOL INFANTIL

El C.D.BESALU eliminat del Campionat de Catalunya infantil per el C.D.OLOT per 1-0. Si, el futbol ens depara aquestes paradoxes; essent molt millor equip el nostre que el de la Capital de la Garrotxa ens varen eliminar encara que per la mínima. Felicitem els granyadors i també als vençuts per la gran campanya que havien fet.

AMISTOSOS

CASTELLO D'AMPURIES 0 C.D.BESALU 1

Partit amb molt de vent que feia imposible la pràctica del futbol; sols les ganes de jugar dels nanos feren que es pogues realitzar.

C.D.BESALU 5 O.J.E. S. RIPOLL 1

Partit molt igualat fins a 10 minuts del final que els nostres trovaren el camí del gol.

De part de la junta agraïm a tots aquells que han col.laborat d'una manera material i moral a que es pogués fer aquest campionat d'infantils. Esperem que el proper any se-
gueixi aixís per el bé de la nostra joventut.

Gràcies.-

HUMOR

"Tú seras el número 1 aquí
dintre, pero el "gordo" el tinc, jo.

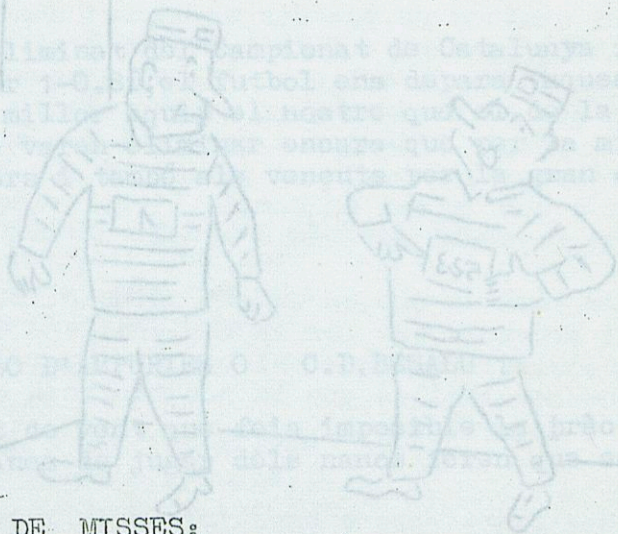

Una altre vegada!!! Són cinc anys seguits que
guanyo mentalment.....

FUTBOL INFANTIL

HUMOR

El C.D. BESAS... El club de futbol més important de Catalunya infantil...
El club de futbol més important de Catalunya infantil...
El club de futbol més important de Catalunya infantil...
El club de futbol més important de Catalunya infantil...

AMISTOSOS

CASTELLÓ B... O.D. BESAS

Partit amb molt de...
El futbolista més...
pogues realitzar.

HORARIS DE MISSES:

Dissabtes, a les 8 vespre
Diumenge, 7'30, 9 i 11 del mati

Una altra vegada!!!
Gràcies mentalment.....